

[Aksel Larsen.]

men ogsaa om den politisk-økonomiske Linie, der er fulgt, er rigtig, eller om den har vist sig at være forkert.

Opgøret med dem, der sveg deres Land i Tyskertiden, har, det maa man erkende, ikke været gennemført sikkert og konsekvent nok. Der tales i denne Tid saa meget om, at det er uheldigt, der skabes en Paria-kaste af de dømte, eller ikke dømte Landsforrædere, og at det, det drejer sig om, er nu at faa afsluttet dette Kapitel og faa disse Mennesker igen, om jeg saa maa sige, indlemmet i Samfundet, gjort til gode danske Samfundsborgere. De, der siger dette, siger det foranlediget af det, der foregaar mange Steder, hvor det viser sig uhyre vanskeligt for dem, der enten allerede har udstaaet deres Straf eller er blevet løsladt som Følge af den højtærede Justitsministers milde Bestemmelse, eller som eventuelt er gaaet Straf fri, til Trods for at de har været interneret, eventuelt ogsaa sat under Anklage, at faa Arbejde, eller, hvis det lykkes dem at faa Arbejde, at bibeholde dette, eftersom deres Arbejdskammerater i mangfoldige Tilfælde nægter at arbejde sammen med dem. Jeg erkender, at principielt er dette en uheldig Foreteelse. Det kan naturligvis ikke være Meningen, at Folk, der har udstaaet deres Straf, derefter skal have en særlig Tillægsstraf. Og man kan vel ikke regne med, at alle disse Mennesker — det drejer sig om temmelig mange — til evig Tid skal gaa som udstødte i det danske Samfund. Paa den anden Side er det fuldt forstaaeligt, at Folket reagerer saadan. Naar Folket har Fornemmelsen af, at der ikke bliver administreret paa rette Maade fra Regeringens Side i disse Forhold, naar Folket har Fornemmelsen af, at de vedtagne Straffelove ikke bliver fulgt i Henhold til deres Aand, naar Folket har Fornemmelsen af, at denne Side af Udrensningen ikke bliver tilstrækkelig betryggende gennemført, saa er det netop, at Folket af sig selv idømmer de paagældende denne Tillægsstraf, og det mener jeg ikke man kan dadle Folket for. Det er saa uhyre forstaaeligt, og den eneste Vej til at undgaa den Slags er, at Samfundet virkelig kender sin Pligt og gør det, Samfundet har Pligt til at gøre. Saa bliver der heller ingen Opposition derimod fra Folkets Side bag efter.

I øvrigt er der jo noget, der er i det mindste lige saa vigtigt, ja, maaske endnu vigtigere, og det er at faa foretaget den fornødne Udrensning i det offentlige Liv, ikke alene af alle unationale Elementer, men ogsaa af antidemokratiske Elementer. Her

maa jeg have Lov at sige, at der er det vanskeligt overhovedet at faa Øje paa en bestemt Kurs, og jeg vil gerne belyse denne Udtalelse blot med et Par enkelte Eksempler.

Det er yderst paafaldende, at hvis en Læge eller en anden mere almindelig dødelig blot en kort Overgang har været Medlem af Frits Clausens Naziparti, saa maa han regne med og forvente, at Tjenestemandsdømstolen derefter vil erklære ham uegnet til at staa i Offentlighedens Tjeneste, og hvis man har gjort dette, dømme ham til Afskedigelse paa graat Papir uden Pension. Der foreligger Mængder af eklatante Eksempler paa, at Tjenestemandsdømstolen over for saadanne Folk har fulgt denne Praksis. Naar det derimod drejer sig om en Kaptajn i Generalstaben, anlægger Tjenestemandsdømstolen mærkværdigt nok ganske andre Synspunkter; saa finder man, at det maa betragtes som en undskyldelig Ungdomsforvildelse, der eventuelt kan paadømmes særlig mildt paa Grund af Taabeparagraffen. Hvis en Kaptajn i Generalstaben umiddelbart efter 9. April har besluttet sig til at indmelde sig i det Parti, han maatte vide var i Tyskernes Tjeneste, siger Dømstolen, at der intet skal ske, han skal ikke afskediges, han skal ikke miste sin Pension, det højeste, der skal ske ham, er, at man henstiller til Militærmyndighedernes Afgørelse, om han paa Grund af andre Forhold eventuelt skal have disciplinær Straf.

Nu kan man sige, at det er urimeligt at anklage Regeringen, fordi der paa disse Omraader sker noget, man ikke kan billige. Jeg mener ikke, det er urimeligt. Det er naturligvis saadan, at det er Aanden fra oven, fra Regeringskontorerne, der virker nedefter, virker paa de forskellige Instanser, som skal administrere Lovene, og derfor kommer Regeringen ikke uden om Ansvaret. Den kommer det ikke i det specielle Tilfælde, jeg her har nævnt, fordi det med den paagældende Kaptajn var saadan, at han ikke alene havde staaet i Bovrupkartoteket, men at han oven i Købet over for sine militære Foresatte paa Æresord havde erklæret, at han aldrig nogen Sinde havde haft Berøring med Nazismen. Man skulde tro, at dette maatte faa Følger. Men det fik kun den ene Følge, at han blev fortsat til en anden Vaabenart, og saa maa man ikke blive forbavset over, at der i denne Vaabenart øjeblikkelig opstod Obstruktion, fordi hæderlige Mennesker sagde: Vi kan ikke være tjent med at staa under Kommando af en Mand, der har sit Navn i Bovrupkartoteket.

Paa lignende Maade maa det være mig tilladt at erindre om Tilfældet med den komman-